

Sestry a bratři, letní prázdniny jsou v plném proudu. Kdo může, vyrazí na dovolenou. Za čím vším jenom dokážeme cestovat? Někoho přitahuje moře a prosluněná pláž, někoho láká příroda - řeky, jeskyně, hory (doly, stráně). Další se zajímá o vlastivědné pamětihodnosti a navštěvuje hrady a slavná místa. No a jiný si zase vystačí s vlastní chalupou či chatou. Představy o dovolené se různí. Avšak většinou dovolená znamená cestování. Vypravit se na cestu. Nezůstat doma. Vydat se pryč z běžného prostředí. Přemístit se tam, kde si člověk odpočine, zotaví se a snad se i trochu povznese nevšedními zážitky.

Cestování zdaleka není ničím novým. Cestuje se odpradáвна. Žádný div, že i u biblického proroka narazíme na zmínku o cestě. Či spíše o pouti. ***I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou jí proudit všechny národy.*** (

2)

Národy se dají na výstup. Izajáš nehovoří o vysokohorské turistice, která by v mohutné módní vlně zachvátila svět. Ano, všechny národy sice poputují na jednu horu, na horu nade všemi horami, jenže to ještě nemusí nutně vypadat jako celosvětová horolezecká výprava. Čtěme důkladně prorokova slova.

Cesta má zvláštní důvod a cíl. ***Hora Hospodinova domu se bude tyčit nad vrcholy hor.*** Zní to jako vtip, uvědomíme-li si zeměpisné souvislosti. Ten kopeček, to pouhé vyčnělé skalisko, na němž byl zbudován jeruzalémský chrám, má převýšit všechno ostatní. Jak se jen může z pahrbku stát veliká hora? Vždyť hory nerostou snadno jako tráva. I kdyby přece jen rostly, tak otřesně zachvějí zemí a vzednou moře. A kam utečeme? Tohle Izajáš určitě nevyhlížel. On myslel na Jeruzalém, na svatý chrám, který se tam nacházel. Proto je ta hora tolik důležitá. Patří k ní Boží dům. Místo, kam lidé přicházeli za modlitbou, za radou a za povzbuzením. Na té hoře lidé zpívali z radosti i ze žalu, ale hlavně zpívali Bohu.

Sijón - hora setkání člověka s Bohem. Židovský národ tam prožíval chvíle odevzdání a záchrany, chvíle vděčnosti a důvěry. Právem Izajáš očekává, že tak vzácné místo upoutá pozornost ostatních národů, takže je docení. Každý si té jedinečné hory všimne, ***bude povznesena nad pahorky.***

Svým významem přeroste všechny hory a kopce. Pak už se jí nevyrovná ani Mont Everest, ani náš pověstný Říp, ani ten kopec s Pražským hradem na vršku. Nicotné jsou všechny ty veleslavné hromady kamení v porovnání s místem, na němž se živý Bůh setkává s živými lidmi. Dokonce ani hora Sinaj, kde Mojžíš sepsal desatero, se nemůže měřit s chrámovou horou, neboť chladná písmenka jsou jedna věc a skutečná Boží přítomnost je věc druhá.

Důležitá je i další podrobnost, totiž doba konání. ***I stane se v posledních dnech, že...*** Pouť, o níž se mluví, není záležitostí jedné sezóny. V devadesátých letech byly hitem dovolených Kanárské ostrovy, nyní se popularitě těší Egypt a za pár let to bude kdovíco jiného. Turistické trendy se postupem času mění. Atraktivní destinace se přesouvají z jedné země do druhé, záleží na období. Izajáš ale schválně uvádí takový časový údaj, jaký se vymyká obvyklému střídání měsíců a let.

Stane se v posledních dnech, že...

Cesta na Sijón to nebude ledajaká cesta, poznamenaná v kalendáři. Odškrtnutá položka v seznamu navštívených míst: předloni jsme byli támhle, letos tadyhle a napřesrok poletíme zase jinam

Ne. Všeobecná, všelidská pouť za Bohem není tuctová událost v dějinách. Je to vyvrcholení dějin. Až se všechny národy vypraví za jedním cílem, až se všechna srdce obrátí k Pánu, tak to bude konec. Doslova a do písmene budou to poslední dny. Konec starého světa a začátek světa nového.

Vypadá to jako sen. Jako dobrý sen. Jen si vše poslechněte ještě jednou. ***Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: „Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit.“ Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. On bude soudit pronárody, on potrestá národy mnohé. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Národ nepozdvihne meč proti národu, nebudou se již cvičit v boji.***

(3n)

Vypadá to jako sen. Nový svět. Svět podobný tomu našemu, a přitom svět tolik jiný. Lidi jsou sice stejní, zeměkoule je stejná, Boží hlas je stále týž, akorát všechno rázem běží jaksí jinak. Hladce to zapadá do sebe. Soužití jednotlivců a národů neskřípe. Vytratí se zloba, zmizí nenávist.

Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: „Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova.“ Cesta na Sijón je cesta společná. V posledních dnech ustoupí řevnivost mezi národy; kdo je lepší, kdo horší. Místo soutěžení a soupeření nastane spolupráce. Západáci se nebudou bát muslimů, Izraelci a Palestinci se usmíří, Číňané přestanou děsit svět svým počtem a svou lácí. Lidé přestanou sedět každý na svém a půjdou všichni za jedním společným. A co víc - budou se navzájem povzbuzovat.

Pojď

taky, nestůj stranou, když se jde za Bohem.

Místo národnostních a kulturních třenic dostane slovo přejnost

, která chce pro druhého to nejlepší. Představte si tu nádheru, až Čech uslyší od Rusa a sám poví dál Němcovi:

„Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit.“

Cesta na Sijón je cestou za Božím slovem. V posledních dnech vzroste zájem o Boha. Touha poznat Boží cesty. Nejen hrstka věřících, nýbrž široké zástupy budou své kroky řídit podle Božích přikázání. Boží slova se budou těšit velké pozornosti, rozšíří se do všech končin.

Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma.

Lidé konečně uznají, že dobré je žít nikoliv podle vlastní svévole, nýbrž podle Božích rad. Bůh, Dárce života svými pokyny přece život nemaří, nýbrž život rozhojňuje a žehná mu. Jednoduchá zásada, na jejíž pochopení mnozí dosud ještě čekají.

Zatím stále ještě žijeme v podmínkách, v nichž se uplatňuje zvůle, pýcha a násilí. Jenže tyhle špatné věci neobstojí. V přicházejícím světě pro ně není místo. Cesta na Sijón je cestou spravedlnosti. V posledních dnech Bůh prosadí právo. Jak je psáno: ***On bude soudit pronárody, on potrestá národy mnohé.***

Izajáš mluví o trestu, ale nepravne po žalářování, natož po krvi. Prorok stejně jako my zná spoustu křivd a podvodů. Víme o zlých činech, na něž jsou pozemské zákony krátké a jejichž pachatelům to pořád beztrestně prochází. Všem špatnostem však jednou bude jim učiněna přítrž. Staré viny se nezametou pod koberec. Naopak vyjdou pěkně na světlo. Nejen viny druhých lidí, nýbrž také provinění moje a vaše, viny naše evangelické, české, viny evropské a lidské vůbec. Všechno Bůh probere tak, abychom mohli přijmout odpuštění a abychom mohli jít dál. Abychom do nového světa vstoupili bez zbytečné zátěže starých hříchů.

A pak už lidé ***překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Národ nepozdvihne meč proti národu, nebudou se již cvičit v boji.***

Vytoužená chvíle. Pokoj s

Bohem zplodí

mír

mezi lidmi. Cesta na Sijón je cestou pokoje. V posledních dnech utichnou válečné boje, ustanou pumové atentáty a namísto zbraní se bude vyrábět víno. Vypadá to jako sen.

Prorok Izajáš líčí ohromný přerod, líčí obrodu. Před oči nám staví obrozený svět. Prorok věří, že na světě lze žít jinak. Vždyť schází tak málo. Stejní lidé na stejné zeměkouli spolu mohou žít v míru a pokoji. Mohou se spolu domluvit, mohou k sobě mít úctu a lásku. Jsme na to zařízení. Není to proti naší přirozenosti. My jsme způsobilí pro Boha a naše skutečné osobní potřeby jsou vzájemně slučitelné. Rozbroje a hádky nepředstavují jedinou životní možnost. Izajáš věří, že lze žít jinak, poněvadž i Bůh věří, že svět lze změnit. Vypadá to jako sen, ale sen to není.

I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor. Znamením jiného života, znamením obnoveného světa je hora Sijón. Proto musí vyniknout, aby upoutala všechny národy. Sama hora ovšem není ničím přitažlivá. Přitažlivá je ona veliká změna, kterou uskutečňuje Bůh. Přetvořený svět, kde jedni druhým se zájmem

Na Sijón (Izajáš 2,1-5)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Sobota, 23 Červenec 2005 23:37 - Aktualizováno Úterý, 23 Říjen 2007 22:07

pomáhají a všichni berou Boha vážně. Vypravme se ve svém nitru na Sijón. Je to cesta, na kterou nás zve Kristus. Samozřejmě, že nemusíme letět do Jeruzaléma. Hora Sijón představuje setkání s Bohem. Lidé směřující k Bohu již dnes zakoušejí a dokonce provádějí ony nové věci, které vyhlížel Izajáš: přejnost vůči bližním, zájem o Boží slovo, spravedlivé posouzení a usmíření. Sestry a bratři, s poutí na Sijón vůbec nemusíme čekat na jakési tajemné poslední dny. S každým naším krokem směrem k Bohu starý svět končí. Sami mu odpočítáváme poslední dny tím, jak ve svých životech uplatňujeme lásku. To je cesta na Sijón, na níž nás Bůh pozval. ***Nuže, chod'me ve světle Hospodinově. (5) Amen.***